

СВЕТОСЛАВНИК

СРПСКЕ ПРАВОСЛАВНЕ Ц.Ш.О.
"СВЕТИ САВА"
МЕЛБУРН

Цар Дазар

СВЕТОСАВНИК

СВЕТОСАВНИК

Излази тромесечно: за Божих, Васкрс, Видовдан и Крстовдан
с благословом Њ. П. Епископа Г. Никанора

Издање Српске Православне ЦШО "Свети Сава", Мелбурн
Уређује и умножава протојереј-ставрофор Драгомир Шиповац

СРПСКА ШКОЛА "СВЕТИ САВА"

Настава се одржава петком вече:

За већу децу од 7,30 - 8,30 за мању од 8,30 - 9,30

Учитељи: Биљана Сворцан и о. Драгомир Шиповац

ФОЛКЛОРНА ГРУПА "АВАЛА"

Пробе се одржавају петком вече у 7,30
у три групе: мали, средњи и велики.

Учитель српских игара: Никола Јовић

СРПСКИ ПЕНЗИОНЕРИ

се састају сваког уторка од 10 - 3. по подне.

Ручак се сервира тачно у 1. сат.

ИЗНАЈМЉИВАЊЕ САЛА

Ако желите да изнајмите велику или малу салу назовите:

Вито Обрадов: 9435 6227

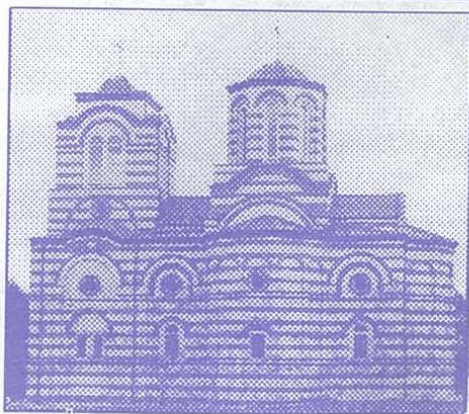
Богослужења у цркви
"Свети Сава" - Greensborough
одржавају се сваке недеље и
заповедног празника са
почетком у 10. часова изјутра

Свештеник:

протојереј-ставрофор
Драгомир Шиповац: 9432 3048

Председник:

г. Илија Чубрило: 9459 5552

Црква Светог Саве - Нова Лазарица

**РАСПОРЕД БОГОСЛУЖЕЊА
У ЦРКВИ "СВЕТИ САВА" - ГРИНЗБОРО**

ЈУНИ

Недеља 25.	Петровски поклади	Св. литургија у 10.
Среда 28.	Св. цар Лазар (Видовдан)	Св. литургија у 10.

ЈУЛИ

Недеља 2.	Свети апостол Јуда	Св. литургија у 10.
Петак 7.	Ивањдан	Св. литургија у 10.
Недеља 9.	Преп. Давид Солунски	Св. литургија у 10.
Среда 12.	Св. ап. Петар и Павле	Св. литургија у 10.
Недеља 16.	Св. Муч. Јакинт	Св. литургија у 10.
Недеља 23.	Светих 45. муч. из Никоп.	Св. литургија у 10.
Недеља 30	Огњена Марија	Св. литургија у 10.

АВГУСТ

Среда 2.	Св пророк Илија	Св. литургија у 10.
Недеља 6.	Св. Муч. Христина	Св. литургија у 10.
Недеља 13.	Госпојински поклади	Св. литургија у 10.
Субота 19.	Преображење Христово	Св. литургија у 10.
Недеља 20.	Св. муч. Дометије	Св. литургија у 10.
Недеља 27.	Св. пророк Михеј	Св. литургија у 10.
Понед. 28.	Велика Госпојина	Св. литургија у 10.

СЕПТЕМБАР

Недеља 3	Св. апостол Тадеј	Св. литургија у 10.
Недеља 10	Сабор Срба Светих	Св. литургија у 10.
Понед. 11.	Усекованије главе Ј.К.	Св. литургија у 10.
Недеља 17.	Св. муч. Вавила	Св. литургија у 10.
Четвртак 21.	Мала Госпојина	Св. литургија у 10.

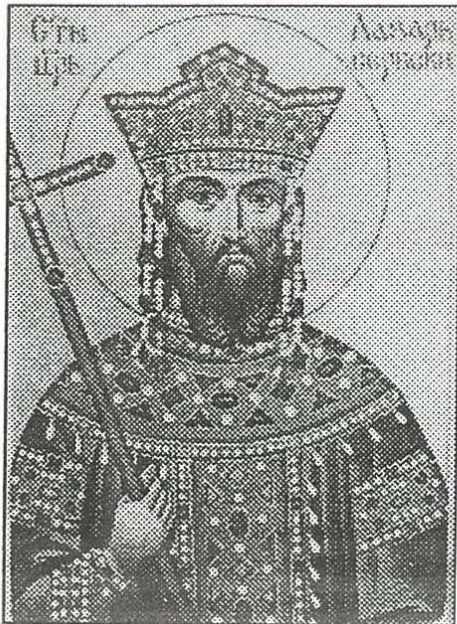
Молите се Богу без престанка

УОЧИ КОСОВСКОГ БОЈА

На малом пропланку испред Самодреже цркве стајаше кнез Лазар у свечаној пурпурној одори, окружен свитом властеле, и смиренным, озбиљним очима посматраше своју војску: тридесет и неколико хиљада ратника, у више редова, прилазило је свештеницима и примало свето Причешће. Неколико десетина свештеника и свештеномонаха, у низу који је почињао од западног улаза у храм, па се пружао ка шумарцима на југу равнице, делило је са побожним достојанством свету Тајну младим људима већ читав сат, а ваздухом се преплитаху и један другог преплављиваху умолно распевани хорови:

- Тело Христово примите...

Пре свих, док је сунце тек излазило, био се причестио кнез Лазар, а за њим племићи. Сада се сунчеви зраци, врели и окомити, одбијаху од светих путира и крстова, од мачева и халебарди, од одличја и украса...

Са друге стране пропланка приближавао се кнезу и његовој пратњи млад витез на дивном коњу, са којег он, пре но што га је и зауставио, скочи на земљу, па хитро, готово трчећи, приђе кнезу. Овome радост озари лице кад узвикну:

- Гле, Милош Обилић! Какве нам вести доносиш, јуначе?

И приђе своме младоме рођаку, ухвати га испод руке, па се обојица удаљише неколико корака у страну. Војници су и даље могли да виде свога војсковођу, као и он њих. Они често окретаху очи ка светлом, озађеном небу, по којем лепршаху птице, збуњене појавом мноштва

људи. Али још чешће бацаху поглед пун оданости и на свога владара, на његово добродушно, наборано лице, уредну проседу косу, четвртасту браду и косо спуштена рамена. Они су волели то лице, имали су поверења у тог човека, осећали су да су са њим сви спојени

у једну судбу. Стога поново, и пошто би примили Причешће, окретаху очи ка својој вођи - вођи у неизвесну сутрашњицу...

Милош Обилић за главу виши од свога војсковође, беше човек широких рамена која су се извила у јак врат; огромна леђа била су му, рекло би се, од снаге повијена - или је, може бити, подсвесно зажелио да стасом буде бар мало нижи пред својим владоцем. Висока чела, младалачки румених образа и гаравих очију, деловао је ватрено, али у исти мах, можда због ретких бркова, и детињски чедно.

- Господару! Пристигле су нове уходе! И оне нам јављају: турска војска је три пута већа од наше! Има их преко сто хиљада. Уходе нам потврђују и оно што знамо, или бар слутимо, о њиховим намерама: реку Лаб ће прећи у рано јутро, борбу ће на средини водити лично султан Мурат, десно крило ће предводити његов старији син, Бајазит, а лево млађи, Јакуб. Одмах до Мурата, са десне стране, налазиће се чете Алипаше, а са леве одабрано људство беглербега Тимураша. Никад са страшнијом војском Турци нису ишли у бој!

Очи кнез Лазара, опет мрке и озбиљне, бежу загладане у даљину. Нестрпљиво се зањихавши телом,

млади Милош настави тишим гласом, скоро шапатом:

- Сила ме њихова нити збуњује нити плаши, оче и господару наш! Али, нашим ратницима се чудим. До данас смо неколико пута сусретали турске претходнице и разгонили их скоро у весељу. А откуда сада овакав мир, овакво свечано и озбиљно расположење? Ја сам сигуран, оче: то није страх!

Достојанствен и мрк израз кнез Лазара, који гледаше ка свештеницима, постаде нешто мекши кад рече:

- Сине, за нас постоји нешто важније и од саме победе над Турцима. То је победа над оним нечим у нама што би хтело да поклекне. Јер, постоји један део нас самих који не би хтео рат са Турцима него

би желео или да се предамо или да се вешто нагодимо. А Турци би, мој Милоше, испрва мало тражили, а временом све више. Најзад би нам полако узели и душу, нашу хришћанску душу... И ми бисмо је дали, једанпут се отиснувши на пут погодбе и предаје. Дали бисмо је ради тела и богатстава наших, ради царства земаљскога! Дали бисмо је ако бисмо послушали своју слабост. Предали бисмо се Турцима уместо да сами себе, једни друге и сав живот свој свакога дана и свакога часа Христу Богу предајемо. Стога нам се против тога дела наше воље и против тога демонскога кушања ваља борити жешће него против Турака...

Сада кнез окрете главу и мирно погледа у очи младоме Милошу, те спокојно продужи:

- Наше је да им се одупремо оружјем, а пре тога свим срцем, свом вољом, свом душом свим бићем. Ако Господ благослови, победићемо их! Борећи се на овај начин како ти рекох, ми никада не можемо бити поражени. Све и да нас војнички надвладају, све и да многе од нас побију или заробе, надвладаће, заробиће, победиће наша тела, а душу Србинову неће моћи ни да поробе ни да усмрте. Јер, у душама нашим ће остати Живи и Вечни Бог ако у њима остане овај наш отпор злу и неправди, и наша љубав према роду нашем, и наша готовост на жртву за ближње наше... Зато, и ако паднемо у боју и тела нам остану на овој нашој свештеној косовској земљи, бићемо опет победници јер ће наш жртва васкрснути дух истините вере хришћанске и дух правде Божије у деци нашој. Тај дух ће било кад победити и страшнија земаљска зла, а не само Турке. Пут жртве је пут Христа, Спаса и Господа нашега, пут Царства небескога! Схваташ ли, Молоше, ову истину?

Док је овако говорио, кнез Лазар се беше сасвим окренуо ка својем младом рођаку. Није ни помишљао да ће га заплашити својим речима. Изгледало је као да је и сам желео да некеме најзад изнесе своје мисли, мисли са којима је непрекидно живео последњих неколико година. Милош се пак, што је даље слушао кнеза, све више усправљао, леву руку је подигао са мачем и полако провукао прсте кроз косу. Али у његовим очима не беше ни страха ни сумње већ само изненађење, баш као да му је Лазар откривао и његове сопствене мисли и осећања.

Лазар положи своју руку на раме младог племића, па настави:

- Знам да се не бојиш и да осећаш исто што и ја. Зато се, ето, данас, уочи одлучујуће битке, хранимо и напајамо вечном силом

Божијом, причешћујући се Светињама Христовим. Сви ми, овде присутни, у души смо већ изабрали свој пут, пут борбе против зла, пут жртве, пут вере, пут правде, пут духовне победе, пут небескога Царства!

Кнез Лазар се опет окрете ка равници пуној људи и победоносно испружи руку:

- Гледај ову војску! Она ће сутра победити! Победиће и онда ако за Христа Бога и за слободу нашу и све браће наше хришћанске изгине! Схвати, то ће бити истинска српска победа, - али само ако је у нама победио Бог и ако смо ми Њиме и у Њему, победили своје најљуће непријатеље... А наши најљући противници нису ови крвожедни и немилосрдни завојевачи што стоје наспрам нас, с оне стране Лаба, него они што се крију у нама: кукавице и слабићи који би и вером преврнули не би ли само спасили животе и дворце!

Лазар се затим упи погледом у свога младога рођака и, стежући песницу, одсечно додаде:

- А издајник и слабић живи у свакоме од нас!

Онда се смири, одвоји поглед од свога саговорника, па мирно и сталожено упита:

- А ко ће, сине, победити у теби?

- Милош Обилић, господару!
- одговори овај и дубоко се поклони пред кнезом.

Кнезу се у угловима очију појавише сузе.

Милош Обилић, усправан, погледа још једанпут српску војску која се причешћиваше Телом и Крвљу Христа Спаса пред белом црквом Самодрежом, па и сам, крупним младићким корацима, крену да се причести, на попутнину у живот вечни.

Милан Милешић - Мисионар

О БОЈУ КОСОВСКОМ

Цар Лазаре сједе за вечеру,
покрај њега царица Милица;
вели њему царица Милица:
"Цар-Лазаре, српска круно златна,
ти полазиш сјутра у Косово,
с' собом водиш слуге и војводе,
а код двора никог не остављаш,
царе Лазо, од мушкијех глава,
да ти може књигу однијети
у Косово и натраг вратити;
одводиш ми девет миле браће,
девет браће, девет Југовића:
остави ми брата бар једнога,
једног брата сестри од заклетве".
Њој говори српски кнез Лазаре:
"Госпо моја, царице Милице,
кога би ти брата највољела
да т' оставим у бијелом двору?"
"Остави ми Бошка Југовића".
Тада рече српски кнез Лазаре:
"Госпо моја, царице Милице,
када сјутра бијел дан осване,
дан осване и огране сунце,
и врата се отворе на граду,
ти ишетај граду на капију,
туд' ће проћи војска на алаје:
све коњици под бојним копљима,
пред њима је Бошко Југовићу,
и он носи кртаћа барјака;
кажи њему од мене благослов,
нек да барјак коме њему драго
па нек с тобом код двора остане".
Кад ујутру јутро освануло
и градска се отворише врата,
тад ишета царица Милица,
она стаде граду на капије,
ал' ето ти војске на алаје:

све коњици под бојним копљима
пред њима је Бошко Југовићу
на алату, вас у чистом злату,
крсташ га је барјак поклопио,
побратиме, до коња алата;
на барјаку од злата јабука,
из јабуке од злата крстови,
од крстова златне ките висе
те куцају Бошка по плећима;
примаче се царица Милица
па увати за узду алата,
руке склопи брату око врата,
пак му поче тихо говорити:
"О мој брате, Бошко Југовићу,
цар је тебе мени поклонио,
да не идеш на бој на Косово,
и тебе је благослов казао
да даш барјак коме тебе траго,
да останеш са мнош у Крушевцу,
да имадем брата од заклетве".
Ал' говори Бошко Југовићу:
"Иди, сестро, на бијелу кулу;
а ја ти се не бих повратио,
ни из руке крсташ барјак дао,
да ми царе поклони Крушевац;
да ми рече дружина остала:
гле страшљивца Бошка Југовића
Он не смједе поћи у Косово
за крст часни крвцу прољевати
и за вјеру с браћом умријети".
Пак поћера коња на капију.
Ал' ето ти старог Југ-Богдана
и за њиме седам Југовића,
све је седам устављала редом,
ал' ни један ни гледати неће.
Мало време за тим постајало,
ал' ето ти Југовић-Војина,

и он води цареве једеке
покривене са сувијем златом,
она под њим увати кулаша,
и склопи му руке око врата,
па и њему стаде говорити:
"О мој брате, Југовић-Војине,
цар је тебе мене поклонио,
и тебе је благослов казао
да даш једек' коме тебе драго,
да останеш са мношвом у Крушевцу,
да имадем брата од заклетве".
Вели њојзи Југовић-Војине:
"Иди сестро, на бијелу кулу;
не бих ти се јунак повратио,
ни цареве једеке пустио,
да бих знао, да бих погинуо;
идем, сејо, у Косово равно
за крст часни крвцу прољевати
и за вјеру с браћом умријети".
Пак поћера коња на капију.
Кад то виђе царица Милица,
она паде на камен студени,
она паде, пак се обезнани.
Ал' ето ти славнога Лазара,
када виђе госпођу Милицу,
удрише му сузе низ образе;
он с' обзира с десна на лијево
те дозивље слугу Голубана:
"Голубане, моја вјерна слуго,
ти одјаши од коња лабуда,
узми госпу на бијеле руке
пак је носи на танану кулу;
од мене ти Богом просто било,
немој ићи на бој на Косово,
већ остани у бијелу двору.
Кад то зачу слуга Голубане,
проли сузе низ бијело лице,
па одсједе од коња лабуда,
узе госпу на бијеле руке,

однесе је на танану кулу;
ал' свом срцу одољет не може
да не иде на бој на Косово,
већ се врати до коња лабуда,
посједе га, оде у Косово.
Кад је сјутра јутро освануло,
долећеше два врана гаврана
од Косова, поља цирикога,
и падоше на бијелу кулу,
баш на кулу славнога Лазара,
један гракће, други проговара:
"Да л' је кула славнога Лазара?
Ил' у кули нигђе никог нема?"
То из куле нико не чујаше,
већ то чула царица Милица,
па излази пред бијелу кулу,
она пита два врана гаврана:
"Ој Бога вам два врана гаврана,
откуда сте јутрос полећели?
Нијесте ли од Поља Косова?
Виђесте ли двије силне војске?
Јесу ли се војске удариле?
Чија ли је војска задобила?"
Ал' говоре два врана гаврана:
"Ој Бога нам, царице Милице,
ми смо јутрос од Косова равна,
виђели смо двије силне војске;
војске су се јуче удариле,
оба два су цара погинула;
од Турака нешто и остало,
а од Срба и што је остало,
све рањено и искрвављено!"
Истом они тако бесјеђаху,
ал' ето ти слуге Милутина,
носи десну у лијевој руку,
на њему је рана седамнаест,
вас му коњиц у крв огрезнуо;
вели њему госпођа Милица:
"Шта је, болан, слуго Милутине?"

Зар издаде цара на Косову?"
 Ал' говори слуга Милутине:
 "Скин' ме, госпо, са коња витеза,
 умиј мене студеном водицом,
 и залиј ме црвенијем вином;
 тешке су ме ране освојиле!"
 Скиде њега госпођа Милица,
 и уми га студеном водицом,
 и зали га црвенијем вином.
 Кад се слуга мало повратио,
 пита њега госпођа Милица:
 "Шта би, слуго, у Пољу Косову?
 Ће погибе славни кнеже Лазо?
 Ће погибе девет Југовића?
 Ће погибе Милош војевода?
 Ће погибе Бранковићу Вуче?
 Ће погибе Бановић Страхиња?"
 Тада слуга поче казивати:
 "Сви осташе, госпо, на Косову.
 Ће погибе славни кнез Лазаре,
 ту су многа копља изломљена,
 изломљена и турска и српска,
 али више српска него турска,
 бранећ, госпо, свога господара,
 господара, славног кнез Лазара.
 А Југ ти је, госпо, погинуо

у почетку, у боју првome.
 Погибе ти осам Југовића,
 Ће брат брата издати не шћеде,
 докле гође један тецијаше;
 још остаде Бошко Југовићу,
 крсташ му се по Косову вија;
 још разгони Турке на буљуке,
 као соко тица голубове.
 Ће огрезну крвца до кољена,
 ту погибе Бановић Страхиња.
 Милош ти је, госпо, погинуо
 код Ситнице, код воде студене,
 Ће но многи Турци изгинули;
 Милош згуби турског цар Мурата
 и Турака дванаест хиљада;
 Бог да прости ко га је родио!
 Он остави спомен роду српском,
 да се прича и приповиједа
 док је људи и док је Косова.
 А што питаш за проклетог Вука,
 проклет био и ко га родио!
 Проклето му племе и кољено!
 Он издаде цара на Косову
 и одведе дванаест хиљада,
 госпо моја, љутог оклопника!"

СРПСКА НАРОДНА ПЈЕСМА

*Пошпис и печат
 кнез Лазара на
 повељи Хиландару
 из 1380. године.*

ЈЕДНА НОЋ ПОСЛЕ ПРВОГ ВИДОВДАНА

Ноћ је... Али није ведро и нема звезда... Полумрак у одаји, мрак напољу, хладна пустош и густа тама у Миличиној души... Налакћена на прозор, празним погледом упира очи некуд кроз густе ред црног дрвећа, кроз спарну и мрачну ноћ.

Види њих, а види и себе: Гледа себе и њих - и ту сјајну слику - жудно упија својим очима. Сада позитивно зна да је још онда знала да их последњи пут гледа и заувек испраћа.

Гледа препланула лица добродушних ратара који су се спремили да пожању жита са својих њива - гледа их сада како одлучним корацима ступају да - сами постану жетва...

ЦАРИЦА МИЛИЦА

Гледа четовође, барјактаре, велике војводе; гледа свога оца и своју браћу; гледа свог мужа...

Гледа како се опет сваки у пролазу окреће и са осмехом поздравља њу - своју Владарку. И као да опет чује бат тешких корака, звуку гвожђа, топот, рзање и њиску узнемираних коња...

Гледа како зраци сунца као дрхтаве звезде или ватрене траке сијају на штитовима, оклопима, калпацима и оружју. И цела та хучна, бљештава и валовита војска, као силно набујала река, јури - у неповрат...

Пред укоченим погледом онемеле и усамљене Владарке сви они поново пролазе и - одлазе. Само дивни и поносни

лик младога Бошка никако се не склања испред сестринских очију: вришти под њим немирни алат... И кад год се својим снажним удовима

гипко увис пропне, глатке сапи блисну му на сунцу као изгладани бакар, а крстасти барјак као огромно крило још силније завиори. Тад снажна рука барјактара још чвршће стеже копље убојног стега, као да тим силним стиском увек, још увек, понавља заклетву Богу, сестри и целом свету:

“Ни крсташа из руке пустио...”

Као крик изненадно на смрт прободеног, као ропац тешког самртника, дубоки јецај потресе сестринске груди, и то је врати у живот. Укочени поглед поче да се прибира а свест опет да прима утиске. - Тамо однекуд из ноћи чули су се лелек и кукњава. Почињали су појединачно, са разних страна, па се све то онда сливало у једно... У један очајно отегнут вапај који се језиво пењао у висине. - То престони град Крушевац оплакује своје изгинуле. То немоћна старост, самохране жене и нејака деца жале и страхују: шта ће сада без оних који су заувек остали тамо негде далеко. - Делила је потпуно судбину са својим народом: муж, отац, деветоро браће... Све је то мртво! Сва радост, сва њена срећа заувек је сахрањена и дубоко покопана на том злослуном Пољу. Уз то - још овај јаук! И овај што чује, и онај далеки што до ње не допире, али га она осећа целим својим бићем. Све то као да је из груди нарикача најпре и директно пролазило кроз њено срце, немилосрдно га кидало и комадало - па се тек онда извијало у црно небо. А онда... Онда као страшна муња врати се једно сећање!

- Зар и то, Господе! Зар и своје рођено дете да дам за крвника?

... И као рањена кошута последњом се снагом исправи, окрете и немоћно сруши пред огромним Распећем које је до ње стајало на зиду...

Полако, кап по кап, сливале су се сузе низ смршало лице. А кад је њихов извор пресакнуо, пламен кандила већ је мирно светлуцао и укочена полутама опет испуњавала собу, а поглед Распетог нетремице и упорно упирао некуд у бескрај баш као малопре њен, у тамну ноћ...

“Прихватам, Господе!...

За тебе, народе српски Ти да живиш, народе мој!”... Процвили она и посрћући поче да устаје док су под страшним теретом примљеног крста болно подрхтавала нежна плећа те дивне жене српске историје - последње народне царице.

Вишомир Марковић

ИЗ ЖИВОТА

СВЕТОГ ЦАРА ЛАЗАРА КОСОВСКОГ

Лазар је рођен 1329. године у Прилепцу код Новог Брда, двадесетак километара југоисточно од Приштине, у источном делу српске области Косова и Метохије. Пуно име кнеза Лазара је - Стефан Лазар Хребељановић. Стефан - по краљу Стефану Дечанском за чије владавине је Лазар рођен, и Хребељановић по оцу који се звао Прибац Хребељан.

Лазарев отац је био знаменити великаш међу српском властелом па га је краљ Стефан Дечански поставио за управника (логотета) утврђеног средњовековног града Новог Брда, рударског насеља и важног привредног центра у ондашњој српској држави. Прибац је има две кћери и једног сина. Удајом кћерки стекао је јаке везе међу ондашњим племством. Старију, Драгињу, удао је за војсковођу Мусу, господара горњег и средњег Ибра који је столовао у утврђеном граду Звечану. Драгиња и Муса родили су синове Стефана и Лазара, из народних песама познати као Браћа Мусићи. Млађа Лазарева сестра би удата за великог жупана и војводу хвостанског Алтомана, господара области Хвосна, Пећи и Дечана.

Посебну пажњу Прибац Хребељан је посветио подизању и васпитавању свога сина јединца Лазара. У хришћанској духовној питомици немањићске српске државе, у којој су ударени темељи српског породичног и домаћинског живота, растао је и јачао млади Лазар који је по природи био вредан, скроман, побожан, честите и милостиве душе. Од својих родитеља, нарочито од своје мајке, васпитан је у православној хришћанској вери и побожности као што су васпитавана сва деца у тадашњој Србији. Због своје даровитости би запажен од царских људи, и ови известише Цара Душана о даровитом сину управника Новог Брда. Убрзо би узет на царски двор у Скопљу где поче постепено улазити у државничке послове.

Цар, видећи способност и честитост Лазареву, даде му за

супругу своју племениту рођаку Милицу, кћерку великог кнеза Вратка, војводе полимског и топличког, познатог из народних песама као Југ-Богдана, који беше пореклом од Вукана, најстаријег Немањиног сина. Убрзо потом би уведен у достојанство кнеза око 1350. године. Лазар и Милица породеше пет кћери: Мару, Драгану, или (Марију), Јелену, Теодору и Оливеру, и три сина: Стефана, Вука и Добривоја који умре веома млад.

По смрти цара Уроша 1371. године, Лазар би крунисан од патријарха Јефрема за цара српског. Слао је изасланство у Цариград, са монахом Исаијом да моли да се скине анатема са народа Српског. Борио се против силе турске у неколико махова. Најзад сукоби се на Косову Пољу 1389.г. 15 јуна са турским царом Амуратом, где буде посечен и сахрањен.

Руке СвеШоџ Цара Лазара

После годину дана Лазареви синови Стефан и Вук, по савету патријарха, заједно са клиром и народом, откопаше гроб светог Великомученика и нађоше његово тело читаво из кога се шираше многи и благоухани мирис. Узевши тело сви скупа кренуше у литији ка задужбини његовој манастиру Раваници, где га положише у цркви 1391. године. Ту почиваше свето

тело Лазарево све до велике сеобе Срба под патријархом Арсенијем Чарнојевићем 1690. године. Раванички монаси са телом светог Кнеза пређоше најпре у Сент-Андреју а одатле у Фрушку Гору у Срему 1697. године. Ту обновише запустели манастир Врдник и назваше га новом Раваницом. Ту је тело почивало до 14. априла 1942. када је због усташког пустошења пренето у Саборну цркву Српске патријаршије у Београду.

Коначно о Видовдану 1989. године свете мошти цара Лазара, након скоро 300 година, враћено је у манастир Раваницу код Ћуприје.

Свети цар Лазар је подигао више цркава. Прва му је била црква

Светог Стефана у престоном граду Крушевцу, данас позната под именом Лазарица. У тихом и скровитом месту браничевског Ждрела на реци Млави, подиже манастир Горњак у коме се подвизавао чесни монах Григорије Синаит. Доградио је припрату манастира Хиландара на Светој Гори, по жељи хиландарских монаха. Богато је даривао манастир Св. Архангела Михаила у Јерусалиму, задужбину Светог Саве и Краља Милутина. Но највеличанственија задужбина Лазарева је манастир Раваница код Ћуприје, посвећен вазнесењу Господњем. Цркву је градио чувени српски мајстор Раде Боровић - Раде Неимаре у најлепшем српсковизантијском стилу. Његова, пак супруга Царица Милица је подигла манастир Љубостињу, код Трстеника.

*Манастир Раваница***ТРОПАР СВ. ЦАРУ ЛАЗАРУ:**

К расоту возжењев слави Божија, во земњеј Тому благоугодил јеси: и поручениј ти талант добрје воздјелав усугубил јеси, о њемже и подвизавсја до крове отоњудуже и мазду бољезњеј Твојих, јако мученик пријал јеси от Христа Бога, јегоже моли спастисја, појушчим тја Лазаре.

ТРОПАР СВ. ЦАРУ ЛАЗАРУ:

Чезнувши за лепотом Божије славе на земљи, Њему добро си угодил; и поверени ти таланат, лепо обрадивши, удвостручил си, ради чега си водио борбу до крви, те као мученик за страдања своја примио си награду од Христа Бога, Њега моли да спасе оне који те прослављају Лазаре.

ПОДСЕЋАЊА:

Већ се отац Мирослав Јовановић (о. Мићо) због болести повукао и није могао да служи. Када је стигао у посету цркви у Калтону владика Петар 25. октобра 1987. године, одлучио је да га произведе у протојереја. Поред надлежног свештеника о. Драгомира Шиповца, који је већ био парох у Калтону годину дана, а пре тога је годину дана опслуживао ову парохију, служио је и о. Томо (Казих), а чтеци су били Јован Пјевач и Илија Ђукић.

Како време брзо лети! За ово десетак година дошло је до великих смена и промена. Упокојили су се и владика Петар и прота Мићо. Игуман Тома је отишао у родни крај - Америку, а црква у Калтону се више не употребљава. Илија Ђукић, заузет послом, дође два-три пута годишње у цркву, а Јован Пјевач наставља путем својих родитеља.

После унапређења прота Миће, сестре су приредиле ручак, а председник Вито Обрадов је уручио Владици Петру скроман поклон. На слици се виде с лева на десно: Јован Пјевач, Илија Орлић (Водонга) Даница Ђокић, прота Мићо Јовановић, владика Петар, Вито Обрадов, о. Драгомир Шиповац и о. Драган Јоцковић.

Митрополит Иринеј у сали цркве у Калтону 8. јануара 1989. Седе: о. Тома Казић, Вито Обрадов, митрополит Иринеј, о. Драгомир, Драган Триван, Миодраг Костадиновић и послужује сестра Милка Поповић

**Управа ЦШО "Свети Сава" - Калтон
18. марта 1990. године.**

Найпрег: Стево Гајић, Александар Лукић, Слободан Јузбашић, + Драган Контић, Милан Вековић, Петар Ђорђевић, + Драган Стакић, Митар Козомара, Витомир Обрадов

+ Живота Нешић, о. Драгомир Шиповац, Милијан Кулинчевић, Никола Вујанић, Раде Оклобџија, Лазар Марјановић, Манојло Поповић, Мирко Добријевић, Живадин Петровић

Задњи рег: Радисав Живановић, Младен Стакић, Григорије Хешков, Драгољуб Гвозденовић, Љубо Наградић, Јован Пјевач и Саво Чубрило

А. Шиповац за Васкрс 1996.

Средином јула се навршава 7. година од завршетка парохијске куће. На слици горе, виде се добровољни радници, фарбари (део њих): Илија Шуша, Раде Милуновић, Милан Вековић, Мирољуб Андрејић, Војо Миленковић и Драган Бабић

Раде и Момо Глоговац су поставили сву керамику у кућу

Кад је на парохију Светог Саве крајем 1996. стигао о. Драгомир Шиповац, сала или Светосавски дом у Гринзборо је била само озидаана, изузев предње стране, пошто још није била изливена бетонска плоча. Овде га на слици видимо са породицом.

Средином 1987. радило се за викенд на водоводу. Овде видимо Рада Оклобцију, Илију Чубрила, Михаила Томића и Марка Милекића како срезују даске за шахте. Наравно, на земљи, јер патос још није био готов

Већ се сала завршавала. Пластице на улазу су постављане, а Радоје је радио на степеницама и собама на стпару, док је Боро радио балустраде: (Чуче) Лазар Марјановић, Лазо Лазић, Михаило Томић, Божо Ковач. (Стоје) Живота Нешић, Милош Видачић, Алекса Шиповац, Боро Глишић, Владо ковачевић, Александар Лукић, Радоје Јеремић и Лазар Јузбашић

Највећи посао, који је тражио највише добровољаца и добра леђа било је постављање патоса. Хиљаде дасака је требало унети, срезати, притећи и закуцати ексере. И, хвала Богу, Срби су се одазивали на позив о. Драгомира у највећој мери, као и других. Неки су сами долазили кад су чули шта се ради и колики је посао.

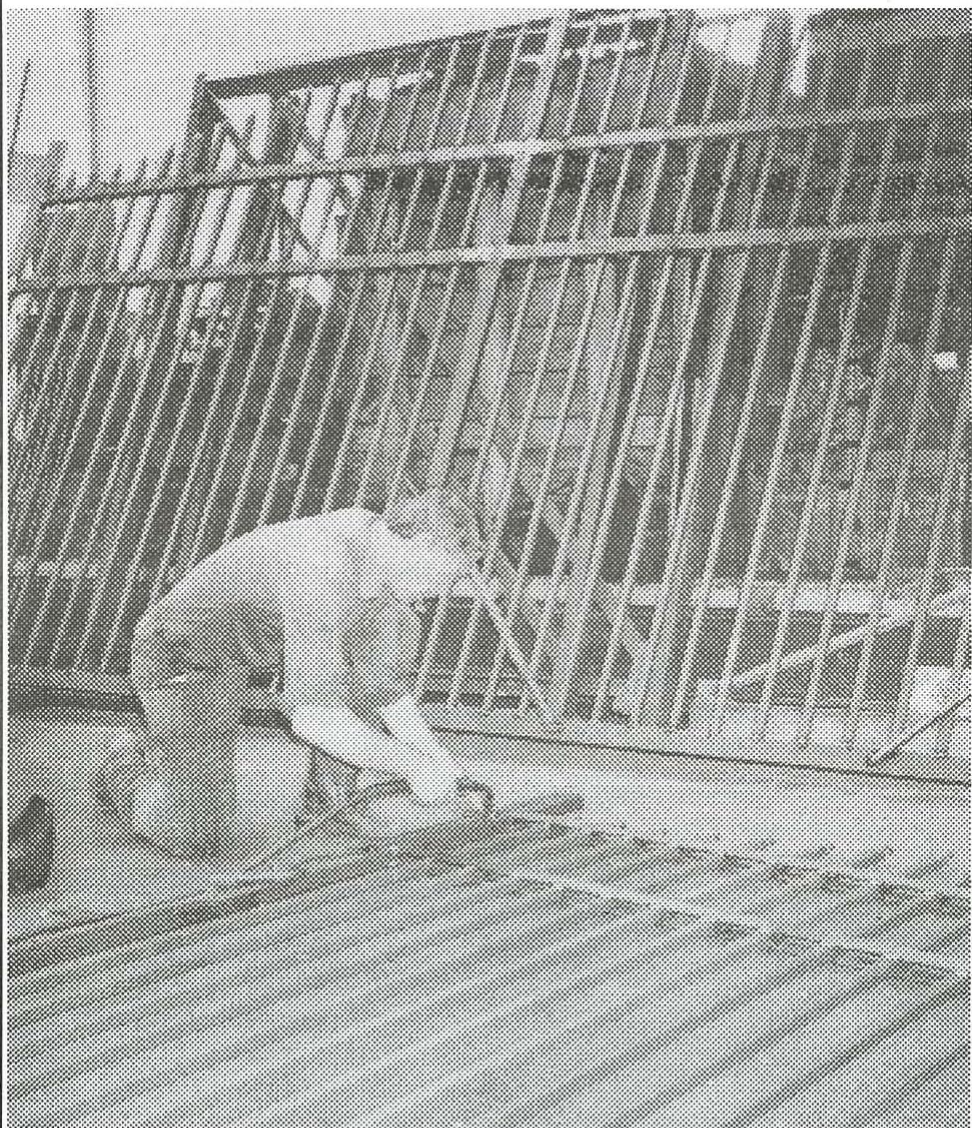
Ова слика је узета негде 1989. године и на њој је мањи део од укупног броја радника и мајстора:

(Чуче): Мијо Талијан, о. Драгомир Шиповац, Лазар Јузбашић, Михајло Бањанин

(Стоје): Радован Бошњак, Радомир Савић, Ђорђе Јованчевић, Тома Бањанин, Марко Милекић, Стево Гајић, Живота Нешић.

(Позади): Петар Лалић и Митар Козомара

Ових пар слика су у знак пажње и поштовања према свим трудбеницима који жртвоваше своје време за добробит свих нас. Њима захвалност, а младима и новима подстицај да наставе, као и да не мисле да је све ово што имамо само од себе постало.

Током 1989. године **Владо Ковачевић** је заварио целу капију, радећи на њој неколике недеље сваки дан у фабрици Милана Николића. Железо је поклонио Мида Јеремић и галванисовао, а алектроде газда Милан.

Поред капије, Владо је недељама, скоро сваки дан заваривао железо на цркви, у ствари сво време док су зидари радили (пола године) и док није кровна грађа завршена. Тиме је уштедео велики новац цркви, а и да не би мајстори чекали, а ми њихово чекање плаћали.

КАЗНА ЗА РУШЕЊЕ МАНАСТИРА

У овчарско-кабларско клисури, на путу од Чачка према Пожеги налази се девет манастира: Ваведење, Јовање, Вазнесење, Никоље, Преображење, Благовештење, Илиње, Света Тројица и Сретење. Некад је ту било преко 40 малих цркава, параклиса и испосница. Највећи је сада манастир свето Јовање. Подигнути су у 14. веку, вероватно после Маричке битке, када су монаси са југа били потиснути да траже за себе миран кутак, за духовни живот у изолованости, као што је некад била Овчарско-кабларска клисура.

Када је држава трасирала железницу уског колосека Београд-Сарајево, манастир Преображење се нашао на тој линији те је срушен 1909-1911. Где је некад био манастир сада је железничка станица "Овчар бања". Владика жички Николај Велимировић, овако је прокоментарисао рушење манастира Преображење: "Нису, вели, Турци разрушили манастир Преображење, него Срби. Лењирска мудрост неразумних и неодговорних ударила је трасу посред манастира Преображења". Народ је протествовао, али то није помогло. Народни протест и жељу да се траса помери за 20 метара изнад Преображења одговорни пројектанти су неодговорно прећутали.

Кад је дошла наредба да се руши манастир, нико се од Срба није хтео примити тог посла. Радило је око 20 сељака из околине на прузи, прича један радник. Једног дана дође предузимач и нареди да рушимо манастир који је био ту где је сад пруга. Ми сви отказасмо.

Нови манастир Преображење

Он се наљути и отпусти нас са посла. Кад смо отишли својим кућама, предузимач нађе два странца, а и сам је био странац, и ова двојица пођу да руше манастир. Један се попео на кров да скида шиндру, а други узео пијук и почео да руши олтар. Онај на крову одједном полуди и скочи са крова. Дигну га крвавог и однесу. Онај други рушећи олтар повиче из свег гласа, унезверено обзирући се

око себе; осећао је да га неко стеже са свих страна као гвозденим обручима и падне у несвест. И њега узму и однесу. Ни један од њих није се више јавио на посао.

Тада предузимач нађе једног несрећника и даде му 100 динара - у оно време велика сума - те он сруши цркву. Али ни он није прошао добро. Шта се догодило? Одмах после просецања пруге кроз клисуру, с леве стране Мораве, прешао је на десну страну Мораве ради просецања пута - друма. Тај несрећни човек нашао се на тој страни да прави за лагум mine изнад Мораве. И кад се попео на стену високо око 30 метара и, увезан конопцима, почео бургијом да буши стену, није завршио ни пола посла, а изнад његове главе стена се обруши и свали га мртвог и раздробљеног на друм. Она његова бургија у виду ћускије остала је годинама да вири другом половином из стене и да сведочи свакоме казну Божију над рушиоцем светог Преображења. Када је на том месту, пре двадесетак година, проширен пут ради нормалног колосека код данашњег железничког моста изнад Никоља, та ћускија је нестала.

Карање Божије због Преображења снашло је и још једног несрећника од Пожеге. Он, чувши да се манастир Преображење руши, дође с врећом у напуштен и отворени манастир и понесе својој кући пуну врећу накрадених ствари, не знајући да је крађа светиње светогрђе и да је то за дом крадљивца опасније од сваког огња. Прве године до првог Преображења Господњег живео је мирно. Али на сам празник он постаде страшно узнемирен и, као да га зли демони гоне, трчао је цео дан око своје куће, на чуђење комшија и родбине. Друге године на исти празник био је тако узнемирен да је цео дан трчао и на сав глас викао. Треће године на тај Господњи празник он више није могао издржати, већ је узео конопац и обесио се.

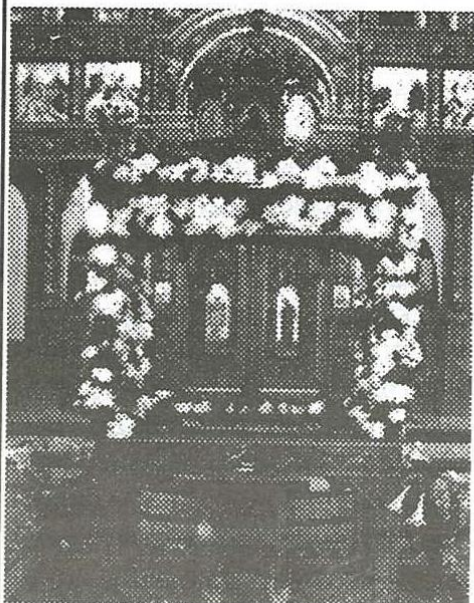
Казна Божија није заобишла и неколико мајстора и предузимача, који су се огрешили о свето Преображење, па су завршили или у затвору или у душевној болници.

Није заобишла казна ни два министра, који су за ту пругу најодговорнији, јер се она са њиховим знањем и одобрењем пројектовала и градила преко манастира Преображења, па су завршили самоубиством. Један се убио из пушке а други се обесио.

Из књиџе:

ОВЧАРСКО-КАБЛАРСКИ МАНАСТИРИ

ВАСКРШЊИ ПРАЗНИЦИ - GREENSBOROUGH

После прославе Врбице и Цвети, требало се припремати за дочек највећег хришћанског празника - Васкрсења Господа нашег Исуса Христа. На Велики петак, после Царских часова дошло је неколико особа да украсе Христов гроб. И заиста је дивно изгледао. Измешани дуборез и разнобојно цвеће давали су одличну импресију.

Увече је у Гроб, после трократног опхода око цркве, положена Света Плаштаница, коју је народ побожно целивао и богато даривао.

Сутри дан, на Велику суботу велики број народа се причестио.

На слици
горе:
Љубица
Седларевић
ставља
цвеће у
вазну.

На доњој слици видимо Почешак украшавања Христовог Гроба: Зорка Шицовац, и Слободанка Радосављевић; чучи Снежана Дербогосијан

Присћупање Свешћој чаши

У поноћ је служено Васкрсење. Јасна и сложна звона су оглашавала, а јак ветар разносио звуке, да сви знају да православни Срби славе Васкрс.

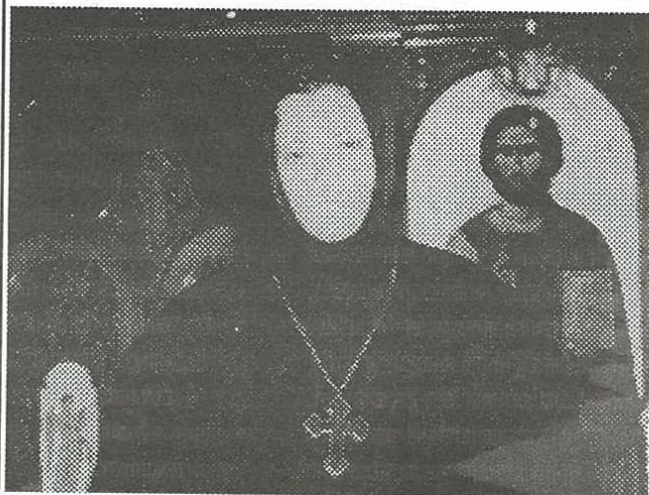
Изјутра је дошло много народа. Велики део њих се причестио. После свете литургије свештеник је скоро цео сат делио нафору, док је председница КСС сестра Милка Поповић делила свима васкрсња јаја.

И, наставило се са честитањима и туцањем јаја, а на свачијем лицу се могло прочитати празнично расположење.

Црква је дивној сћила, фреске су зачиниле унутрашњост храма, али ипак ништа без складног појања. На слици се виде наши дигни појци за време Св. литургије

ИГУМАНИЈА МАНАСИЈЕ У ПОСЕТИ НАШОЈ ЦРКВИ

Током Часног поста имали смо час да нашу цркву посети игуманија манастира Манасије, мати Анастасија. Она је дошла код родбине у Канберу, па је добротом проте Илије Драгосављевића стигла и у наш свети храм.

Средином маја месеца ова четвори вредна човека цео дан су садили дрвеће на црквеном имању: Манојло Појовић, Илија Чубрило, Вишомир Обрадов и Никола Вујанић

ДОБРОВОЉНИ ПРИЛОЗИ ЦРКВИ

од 18. марта - 8. јуна 2000

Фанија Јоветић	10	Жика Јевтић	20
Груја Коцевски	5	Винко Ерић	10
Манда Церовац за +Васа	20	Ивана Нешић	20
Јово Живак	20	Ранко Лаганин	10
Радослав Вујичић	40	Григорије и Д. Хешков	20
Душан Бошњак	10	Бранка Живковић	20
Весна Бошњак	10	Васо Груловић	10
Ђуро Лазић	30	Слободан Јевтић	20
Жељко Симић	40	Бели Ђурковић	20
Чедомир Јосиповић	20	Радован Вигњевић	30
фамилија Вукчевић	40	Милан Вигњевић	10
Злата Пештерац	20	Виљко Цвијетић	20
Радослав Мајиновић	15	Петар Оклобџија	50
Слободан Панитић +Михајло	20	фамилија Радовановић	40
Василија Живак	10	Драгомир Кајтаз	20
Вујица Стојковић	20	Елвис Секулић	10
Раде Оклобџија	10	Слободан Килибарда	10
Марија Живковић	20	Богдан Роквић	20
Анђелка Балта	10	Данка и Горан Симић	20
Здравко Караман	40	Стефан Глоговац	20
Душан Шолаја	60	Зоран Маслаћ	20
Бојка Ђукић	20	Богдан Гутић	20
Зорка Шиповац	20	Ксенија Кујовић	30
Милован Јосиповић	20	Зоран Глоговац	500
Драгољуб Карић	100	Боро Васић	10
Миле Величковић	20	Бранко Говедарица	20
Вања Барош	5	Стојана Верковић-Harris	50
Младенко Зекановић	10	Ранко Мајуновић	10
Миливоје Говедарица	10	Милисав Глоговац	50
Стана Грујић	50	Бранко и Раде Поповић	20
Милош Дакић	10	Раде Милуновић	50
фамилија Вукмировић	50	Александра Јакшић	20
фамилија Симић	20	Ђорђе Белић	20
фамилија Тривалић	20	Јула Кончар	10
Бранислав Вујичић	20	Милош и Павле Симић	20

Ђуро Врањеш	50	Чедомир Стевановић	50
Самојко Мирковић	20	Милош Вукчевић	20
Милан Брадоњић	100	Милан Вукчевић	20
Лајић и Лајић фамилија	50	Вуле Богуновић	50
Милорад Церовац	50	Зоран ?	20
Душан Шолаја	50	Родољуб Буцало	20
Нада Крчевинац	30	Васо Рупар	20
М. Петровић	5	Зоран Јовановић (А.С.Т.)	100

ПРИЛОЗИ ЗА СВЕТОСАВНИК

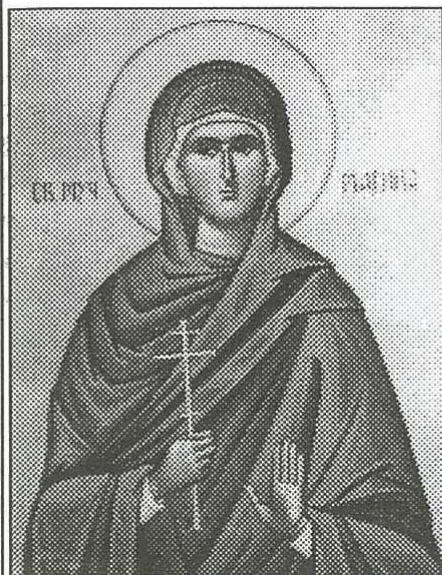
Владимир Бошњак	20	Др. Слободан Филиповић	30
Витомир Новаковић	10	Маринко Марјановић	20
Ђорђе Белић	10	Јован Дедић	20
Душан Смиљанић	10	Обрен Поповић	20

ПРИЛОЖИЛИ ЗА ЖИВОПИСАЊЕ ЦРКВЕ

Снежана Дербогосијан	1000	Бранислав Поповић	100
----------------------	------	-------------------	-----

СЛАВА КОЛА СРПСКИХ СЕСТАРА

Света мученица Марина

Каже се: “Не стоји кућа на земљи, већ на доброј жени”. Исто би се могло рећи и за једну црквено-школску општину. Ако су сестре вредне, способне и сложне, благо тој зајеници.

Хвала Богу, наше сестре раде свесрдно сваког петка вече за време проба фолклора, недељом - да припреме послужење после службе Божије, а затим на

свим забавама, славама и прославама.

Ипак, највише су срећне када за своју славу виде доста народа. Онда, као да не стоје на земљи: трче, послужују и труде се да свакога што боље угосте.

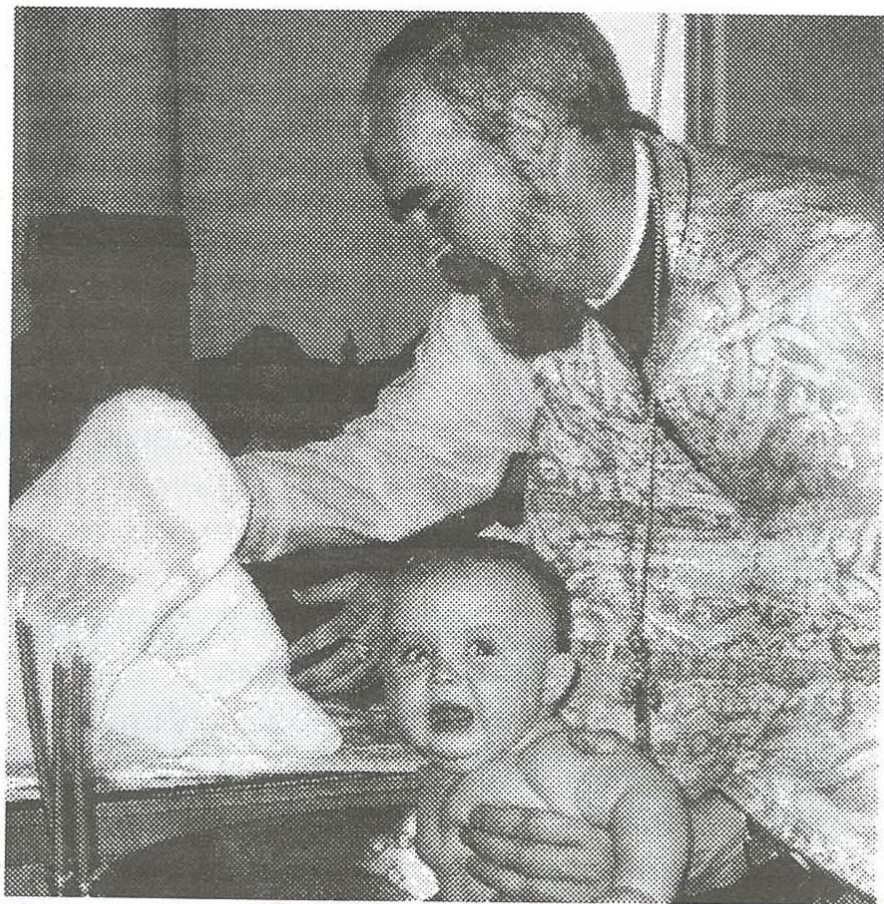
Ове године, наше сестре ће прославити своју Крсну славу у недељу 30. јула, на сами дан када се и прославља Света мученица Марина (Огњена Марија).

Света литургија почиње у 10. чаова, а домаћица ће бити сестра **Евица Пантић**.

По завршеном обреду у цркви прећи ће се у Светосавски дом на славски ручак и народно весеље.

**ДОБРО ДОШЛИ НА СЛАВУ КОЛА СРПСКИХ
СЕСТАРА “ОГЊЕНА МАРИЈА
У НЕДЕЉУ 30. ЈУЛА 2000.**

КРШТЕЊЕ ДВОЈЕ ЈАКШИЋА

Дуго смо чекали да нам се Ђуро ожени, па онда да добије прво дијете, а онда Бог даде те му се родише близнад: син Павле и кћерка Александа. Крштење је обавио прода Драгомир Шиповац 12. марта 2000. године у цркви Светог Саве, а кумови су били Илија и Јелена Ђукић.

После се наставило са весељем у малој сали код цркве.

Нека их Божји благослов прати у све дане.

Александра и Павле, после крштења

ВЕНЧАЊЕ БРАНКА И ДУШИЦЕ 4. ЈУНА 2000

Већ дуже времена очекујемо вест да ће пред свети олтар стати наш честити момак Бранко Рупар. Али што кажу "Ко чека - тај и дочека", и наш Бранко нађе дивну девојку Душицу Бараћ.

Пошто је гости било из тако рећи свих крајева Аустралије, сватови су су окупили у малој сали код цркве у Гринзбари, где су се сви послужили. Млада је доведена из куће Драгољуба Гвозденовића, а затим се продужило са светим обредом венчања у храму Светог Саве. Кум је био Зоран Јовановић из Канбере, а стари сват тетак Бранков, Радивоје Јањош.

После се наставило са свадбени весељем у рецепцији, где се играло и веселило до иза поноћи.

Васу и Наталији честитамо снају, молећи се Богу да им децу благослови на свако добро дело.

Извињавамо се што због краткоће времена немамо њихову слику. Надамо се - у следећем броју.

— — — — —

ЗАХВАЛНИЦА

Захваљујемо се г. **Божу Брђанину** што је направио три крста за литију. Он је такође направио две ролне за штампаћу машину.

Хвала г. **Саву Вукмировићу** што је платио да се офарбају оквири за прозоре, у које ће се ставити заштитно стакло, да сунце не гори фреске.

ПОХВАЛНИЦА

Илија Чубрило и његова супруга **Анђелија** посадили су цвеће и жбунове испод сале у суботу 10. јуна. Иако је било хладно са повременим кишом, што су наумили - то су и учинили.

Такође похваљујемо вредне руке што редовно раде на добробит српске цркве, чија имена ћемо навести у неком од следећих бројева Светосавника.

ПОМЕН ЋЕНЕРАЛУ ДРАЖИ МИХАИЛОВИЋУ

У цркви "Свети Сава" -
Гринзборо, одржаће се
Парастос Ћенералу Држи
и свим Србима који у
Другом светском рату
изгубише животе борећи
се "с вером у Бога за
Краља и Отаџбину",

У НЕДЕЉУ

16. ЈУЛА 2000.

Света литургија почење у
10 часова, а затим ћемо

се помолити Богу уз упаљене воштанице за све знане
и незнане српске јунаке.

ЗАВРШНА РЕЧ ЋЕНЕРАЛА ДРАЖЕ НА СУЋЕЊУ 10. ЈУЛА 1946.

Судбина је била немилосрдна према мени,
кад ме бацила у овакав вихор, најтежи могућ, који
може једног човека снаћи. Судбина је била
немилосрдна до краја. Много сам хтео, много сам
започео. Али, вихор светски...однео је мене и мој
рад.

TAXATION

Public Accountant - Registered Tax Agent

Испуњавамо све врсте пореза. Чек добијете за 14 дана.

588. Plenty Rd. PRESTON, VIC. 3072

Милан Вековић-Тел.: 9478 1915

CONCRETE

Мајстор за све врсте бетонских радова.

Вуле Богуновић

Тел: 9434 5190 - Мобилни: 0408-365 214

BEOGRAD

Online

Нина и Ђорђе Петровић

mail@beograd.com.au - www.beograd.com.au

Shop7, Dandenong Arcade

236 Lonsdale St.

DANDENONG, VIC 3175

AUSTRALIA

Phone: (03) 9793 9755

Fax: (03) 9793 9283

Mobile: 0415 963 861

NMI PREMIUM MAINTENANCE

SECURITY DOORS - SLIDING SECURITY DOORS

GRILLES - FLYSCREENS

FREE QUOTES

НИКОЛА ИВАНЧЕВИЋ: 0413 075 857 - 9404 3201

VELMARK CITY LTD
HOME COSMETICS
12 Lonsdale Street, Melbourne
Phone: 03 9594 1111

**Радимо
Фасаде
Solid
Plastering**

Радимо: Спољашне фасаде,
Унутрашњу реновацију,
Малтерисање свих врста...

ЖЕЉКО ЈЕВТИЋ: 9437 7856

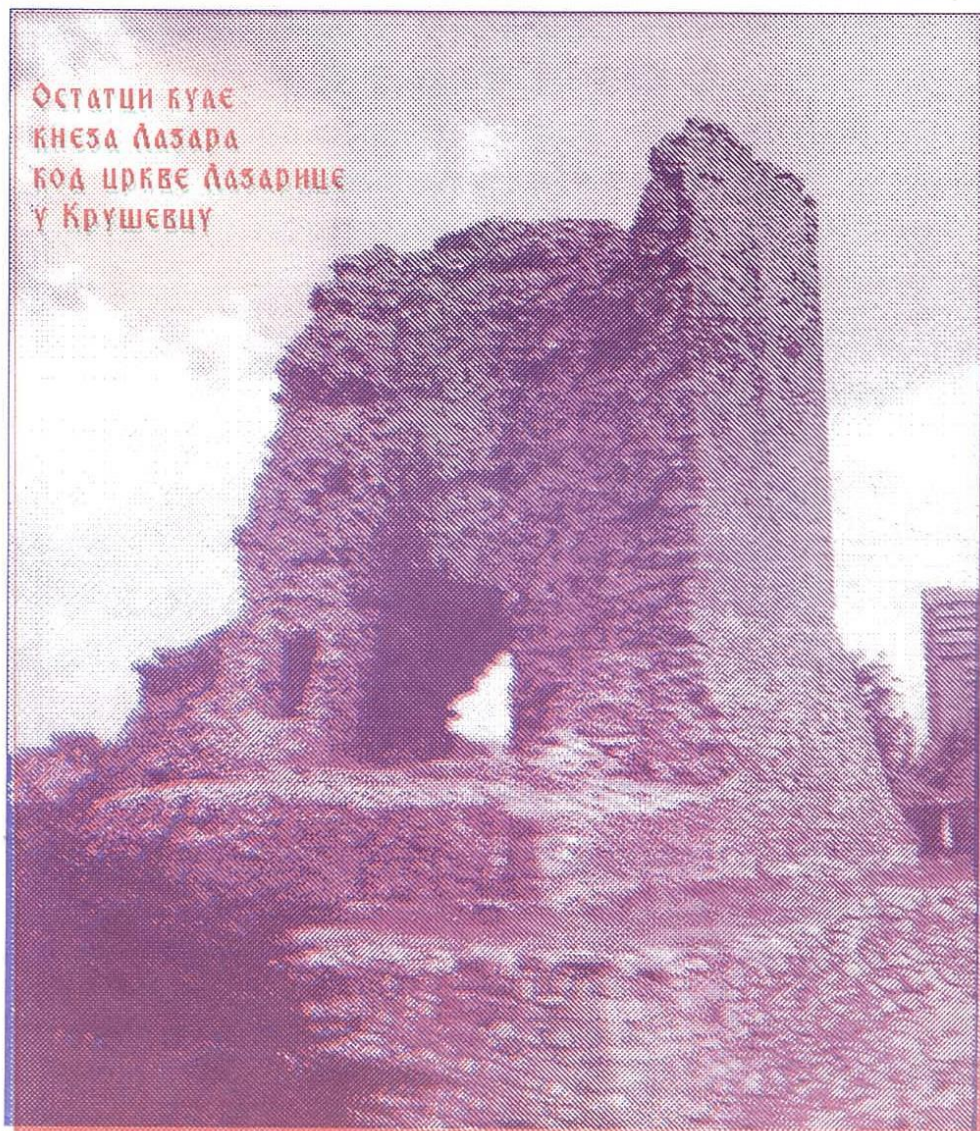
Мобилни: 0410 - 437 702

SVETOSAVNIK

ST. SAVA PARISH PUBLICATION

212. Diamond Creek Rd.,
GREENSBOROUGH, VIC. 3088

ОСТАТЦИ КУЉЕ
КНЕЗА ЛАЗАРА
КОД ЦРКВЕ ЛАЗАРИЦЕ
У КРУШЕВЦУ

СРПСКА ПРАВОСЛАВНА Ц.Ш.О. "СВЕТИ САВА"
ПРИРЕЂУЈЕ

ВИДОВДАНСКУ АКАДЕМИЈУ

У СВЕТОСАВСКОМ ДОМУ

212. Diamond Creek Rd., GREENSBOROUGH

У СУБОТУ ВЕЧЕ

24. ЈУНА 2000.

Видовдански помен Биће у Недељу 2. Јула

ПРОГРАМ ВИДОВА

1. Вечерње богослужење у 7. сати у Новој Лазарици, храму Светог Саве - Гринзборо
2. Отварање Академије српском химном у 8. часова - Светосавски дом
3. Предавање о Косовским збивањима пре 6. векова:
учитељица Биљана Сворцан

4. РЕЦИТАЦИЈЕ

- * *Боџ да прости*: Дејан Тешић
- * *Деда и унук*: Јелена Андрејић
- * *Моле се Богу*: Драгана Кајтаз

5. Наступ **велике** фолклорне групе "Авала"

6. РЕЦИТАЦИЈЕ

- * *Кнежева клешва*: Елвис Секулић
- * *Косовски праведници*: Адријана Вујовић
- * *Три добра јунака*: Душан Бошњак

7. Наступ **мале** фолклорне групе "Авала"

РЕЦИТАЦИЈЕ

- * *Ја сам Српче мало*: Лазар Буцало
- * *Српска мајка*: Тања Вујичић
- * *Србин*: Кристина Вујовић

8. Наступ **средње** фолклорне групе "Авала"

РЕЦИТАЦИЈЕ

- * *Обилићу змају ођњевићи*: Добрила Ђерић
- * *Рањена Србија*: Рада Суботић

ДАНСКЕ АКАДЕМИЈЕ

* *Јефимија*: Марија Андрејић

* *Вера наша, вера сШара*: Александра Суботић

9. Наступ **велике** фолклорне групе "Авала"

* *Вера*: Марко Ранковић

* *Молба мајке Јевросиме*: Марко Остојић

10. Отварање забавног дела
програма Краљевим колом

Ове године Академија се одржава у мрсне дане, па ће се наше сестре постарати да обезбеде изобиље укусне хране по умереним ценама.

И да напоменемо: Сала има прописно гријање!

Улаз за одрасле биће \$ 10,00

За пензионере \$ 8,00

На Видовдан у Среду 28. јуна 2000. служиће се Света литургија у цркви са почетком у 10. часова, и мали помен.

У Недељу по Видовдану 2. јула, после Св. литургије служиће се Парастос Косовским јунацима и свим Србима који изгинуше "за Крст часни и слободу златну". Потом ће сестре приредити даћу.

